

Lovforslag nr. L 114. Fremsat den 14. januar 1986 af justitsministeren

Forslag

til

Lov om vagtvirksomhed

Lovens anvendelsesområde

§ 1. Lovens regler om vagtvirksomhed finder anvendelse på enhver selvstændig virksomhed, hvorved personer

- 1) enten ved egen eller ansattes tilstedeværelse, ved brug af hunde eller ved TV-overvågning fører tilsyn med privat område eller område, hvortil der er almindelig adgang,
- 2) udfører værditransporter,
- 3) udøver beskyttelse af andre personer,
- 4) modtager og behandler alarmsignaler fra overfalds- eller indbrudsalarmningsanlæg, eller
- 5) fører kontrol med andres virksomhed som nævnt i nr. 1-4.

Stk. 2. Ikke-erhvervsmæssig vagtvirksomhed samt vagtvirkomhed, der udøves af statslig eller kommunal myndighed, er dog kun omfattet af reglerne om vagtvirksomhed, i det omfang dette bestemmes af justitsministeren.

Stk. 3. Justitsministeren kan undtagelsesvis bestemme, at lovens regler ikke eller kun delvis skal finde anvendelse på en vagtvirksomhed.

Autorisation og godkendelse

§ 2. Den, der udøver vagtvirksomhed eller indgår aftale herom, skal have autorisation hertil.

Stk. 2. Personalet i en vagtvirksomhed skal være godkendt efter reglerne i § 7.

Stk. 3. Alarmcentraler, hvorfra der til politiet videregives alarminformationer fra anlæg

som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 4, skal være godkendt hertil, jfr. § 9.

Betingelser for meddelelse af autorisation

§ 3. Autorisation kan meddeles personer, der

- 1) har dansk indfødsret,
- 2) har bopæl her i landet,
- 3) er fyldt 25 år,
- 4) ikke er umyndiggjort eller under lavværgeomål,
- 5) hverken har anmeldt betalingsstandsning eller er under konkurs,
- 6) ikke er dømt for strafbart forhold, der begrunder en nærliggende fare for misbrug af adgangen til at udøve vagtvirksomhed, jfr. borgelig straffelovs § 78, stk. 2, og som
- 7) i øvrigt gør det antageligt, at de vil kunne udøve vagtvirksomhed på forsvarlig måde og i overensstemmelse med god skik inden for branchen.

Stk. 2. Kravet i stk. 1 om dansk indfødsret og bopæl i Danmark bortfalder i det omfang, dette har hjemmel i international aftale eller ved bestemmelser fastsat af justitsministeren.

§ 4. Autorisation kan meddeles aktieselskaber eller anpartsselskaber, når de er registreret i aktieselskabsregisteret, og direktørerne og flertallet af bestyrelsesmedlemmerne opfylder betingelserne i § 3, stk. 1, nr. 1-4, jfr. stk. 2, og direktørerne og alle bestyrelsesmedlemmerne opfylder betingelserne i § 3, stk. 1, nr. 5-7. Der kan endvidere under tilsvarende betingelser meddeles autorisation

F.t.l. om vagtvirksomhed

til andre her i landet hjemmehørende selskaber med begrænset ansvar, foreninger, stiftelser og andre selvejende institutioner. Filialer af udenlandske selskaber m.v. af den i 1. og 2. pkt. nævnte art kan meddeles autorisation, såfremt dette er hjemlet i international aftale eller ved bestemmelser fastsat af justitsministeren.

Stk. 2. Indtræder der nye medlemmer i direktionen eller bestyrelsen, skal selskabet inden 14 dage foretage anmeldelse herom til den myndighed, der har meddelt autorisationen. Myndigheden afgør herefter, om autorisationen kan opretholdes. Såfremt myndigheden bestemmer, at autorisationen ikke kan opretholdes, finder bestemmelserne i §§ 15-17 anvendelse.

Autorisationens indhold

§ 5. En autorisation meddeles for bestemte former for vagtvirksomhed efter § 1, for et tidsrum af højst 5 år og for en eller flere politikredse eller for hele landet. En autorisation meddeles i øvrigt på nærmere fastsatte vilkår for vagtvirksomhedens udøvelse.

Stk. 2. Såfremt myndigheden bestemmer, at en autorisation ikke kan fornyes, finder bestemmelserne i §§ 15-17 anvendelse.

Vagtvirksomhed på områder, hvortil der er almindelig adgang

§ 6. En autorisation til at udøve virksomhed som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1, omfatter ikke adgang til at udøve vagtvirksomhed på steder, hvortil der er almindelig adgang, medmindre der er givet særlig tilladelse her til. Det samme gælder anvendelse af hunde på sådanne områder som led i virksomheden.

Stk. 2. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kan til enhver tid bestemme, at vagtvirksomhed ikke må udøves på bestemte steder, hvortil der er almindelig adgang.

Godkendelse af personalet

§ 7. Autorisationens indehaver skal sørge for, at vagtvirksomhedens personale er godkendt til ansættelse i virksomheden, inden ansættelsen træder i kraft. Godkendelse kan kun meddeles, såfremt den, der ønskes ansat, er fyldt 18 år.

181 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag)

Stk. 2. Justitsministeren kan dog fastsætte bestemmelser om, at stk. 1 ikke eller kun delvis skal gælde for nærmere angivne grupper af ansatte.

Stk. 3. Godkendelse af en ansættelse kan nægtes

- 1) under de omstændigheder, der er nævnt i borgerlig straffelovs § 78, stk. 2, eller
- 2) såfremt den pågældende i stilling eller erhverv har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil udøve hvervet på forsvarlig måde.

Bestemmelser om vagtvirksomhed

§ 8. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om vagtvirksomhed, herunder om personalets uddannelse, uniformering og legitimation samt krav til hunde, køretøjer og anden udrustning.

Alarminformationer til politiet

§ 9. Alarminformationer fra overfalds- og indbrudsalarmeringsanlæg må kun videregives til politiet af personalet i en alarmcentral, der er godkendt hertil. Når særlige politimæssige hensyn taler derfor, kan der gives tilladelse til, at alarminformationer fra overfaldsalarmeringsanlæg indføres direkte til politiet.

Bestemmelser om alarmcentraler

§ 10. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om godkendelse af alarmcentraler efter § 9 samt bestemmelser om indretningen og driften af alarmcentraler. Der kan herunder fastsættes bestemmelser om personlig observation på den lokalitet, der overvåges, eller om andre tilsvarende forholdsregler inden videregivelse af alarminformationen til politiet.

Bestemmelser om alarmeringsanlæg

§ 11. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser om forbud mod anvendelse af indbrudsvarlingsanlæg samt bestemte typer af overfalds- eller indbrudsalarmeringsanlæg.

Stk. 2. Justitsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om typegodkendelsesordning for overfalds- og indbrudsalarmeringsanlæg.

Gebyrbestemmelse

§ 12. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser om gebyr for udstedelse af autorisationer og godkendelser samt om gebyr for politiets behandling af fejlalarmeringer eller lignende.

Lovens administration

§ 13. Autorisation til at udøve vagtvirksomhed samt godkendelse af alarmcentraler og personalet i en vagtvirksomhed meddeles af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser om ansøgningers udformning.

Tilbagekaldelse og bortfald af autorisationer m.v.

§ 14. En autorisation og en godkendelse af en ansættelse i en vagtvirksomhed kan tilbagekaldes af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, såfremt autorisationens indehaver eller den ansatte har gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen overtrædelse af vilkår for autorisationen eller godkendelsen eller af bestemmelser fastsat i henhold til loven. Det samme gælder, såfremt betingelserne i § 3, stk. 1, nr. 7, § 4, stk. 1, jfr. § 3, stk. 1, nr. 7, eller § 7, stk. 3, nr. 2 for meddelelse af autorisation eller godkendelse ikke længere er til stede. Tilbagekaldelsen kan ske for et tidsrum af 1 til 5 år eller indtil videre.

Stk. 2. En afgørelse om tilbagekaldelse skal indeholde oplysning om adgangen efter § 15, stk. 1, til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

§ 15. En afgørelse efter § 14, stk. 1, kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Sagen indbringes herefter for retten efter reglerne om politisager.

Stk. 2. Anmodning om indbringelse af sagen for retten har opsættende virkning, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende under sagens behandling ikke må udøve virksomheden. Hvis tilbagekaldelsen findes lovlig ved dommen, kan det i den-

ne bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

§ 16. En tilbagekaldelse af en autorisation eller en godkendelse efter denne lov kan til enhver tid efter ansøgning ophæves. En ansøgning herom kan dog kun indgives med 1 års mellemrum. Hvis en tilbagekaldelse er sket indtil videre, og en ansøgning om ophævelse afslås, kan ansøgeren forlange afgørelsen prøvet ved domstolene, såfremt der er forløbet mindst 5 år efter tilbagekaldelsen og mindst 2 år efter, at ophævelse senest er nægtet ved dom. § 14, stk. 2, og § 15, stk. 1, 2. og 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

§ 17. En autorisation bortfalder, når autorisationens indehaver dør eller ophører med at opfylde betingelserne i § 3, stk. 1, nr. 1-5, og § 4, stk. 1, jfr. § 3, stk. 1, nr. 1-5.

Stk. 2. Efter anmeldelse inden 14 dage til den myndighed, der har meddelt autorisationen, kan et dødsbo, en ægtefælle, der sidder i uskiftet bo, en skyldner, der har anmeldt betalingsstandsning, et konkursbo eller en værge for en umyndiggjort uden autorisation fortsætte vagtvirksomheden med henblik på afvikling, afhændelse eller lignende. Adgangen hertil gælder kun indtil seks måneder efter dødsfaldet, betalingsstandsningens anmeldelse, konkursdekretets afsigelse eller umyndiggørelsen. I særlige tilfælde kan fristen forlænges.

§ 18. Justitsministeren fastsætter bestemmelser om tilbagekaldelse af en godkendelse af en alarmcentral.

Kontrolbestemmelse

§ 19. Politiet har til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation adgang til en vagtvirksomheds forretningslokaler, forretningsbøger og -papirer for at føre det nødvendige tilsyn med virksomhedens udøvelse.

Straf- og ikrafttrædelsesbestemmelser m.v.

§ 20. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) overtræder § 2, § 4, stk. 2, § 6, stk. 1, § 7, stk. 1, og § 9, eller
- 2) overtræder vilkår eller forbud fastsat efter

§ 5 og § 6, stk. 2.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes efter loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 3. Er en overtrædelse begået af et aktieselskab, andelsselskab, anpartselskab eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar. Er overtrædelsen begået af en kommune eller på tilsvarende måde af et kommunalt fællesskab, der er omfattet af § 60 i lov om kommunernes styrelse, kan der pålægges kommunen eller det kommunale fællesskab bødeansvar.

§ 21. Loven træder i kraft den 1. januar 1987. Bestemmelserne i stk. 2 og § 13, stk. 2, træder dog i kraft dagen efter lovens kundgørelse i Lovtidende.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte overgangsregler vedrørende vagtvirksomhed, der udøves inden lovens ikrafttræden.

§ 22. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslaget indebærer, at der gennemføres en retlig regulering af adgangen til at udøve vagtvirksomhed.

Hovedsigtet med lovforslaget er at regulere den virksomhed, der typisk udføres af private vagtselskaber, men lovforslaget giver også mulighed for at fastsætte regler om denne form for tilsynsarbejde, selv om den udføres af private uden vederlag, af en virksomheds egne ansatte eller af en offentlig myndighed. Endvidere omfatter forslaget også virksomhed, der udøves ved hjælp af tekniske anlæg. Lovforslagets titel afspejler, at anvendelsesområdet omfatter mere end private vagtselskaber.

Den foreslåede regulering består først og fremmest i et krav om, at personer eller selskaber, der ønsker at udøve selvstændig vagtvirksomhed, skal have autorisation hertil. Endvidere skal personalet i en vagtvirksomhed være godkendt, og også alarmcentraler, der videregiver alarminformationer til politiet, skal være godkendt. Lovforslaget indeholder en række betingelser, der skal være opfyldt, for at autorisation eller godkendelse kan gives, og herudover bemyndiges justitsministeren til navnlig at fastsætte bestemmelser om personalets uddannelse, uniformering, udrustning og brug af hunde.

2. Lovforslaget bygger på et udkast, som er udarbejdet af justitsministeriets udvalg om private vagtselskaber, og som er indeholdt i udvalgets betænkning om vagtvirksomhed, 1048/1985. Udvalget blev nedsat på baggrund af en debat bl.a. som følge af en række folketingsspørgsmål om den virksomhed, der udøves af visse private vagtselskaber.

Der har været enighed i udvalget om, at der bør gennemføres en lovregulering vedrørende den virksomhed, der udøves af de private vagtselskaber. Udvalget har herved lagt vægt på, at der knytter sig en væsentlig interesse fra samfundets side til vagtselskabernes virksomhed, fordi denne er af stor kriminalpræventiv betydning. Dette forhold gør det nødvendigt at sikre, at selskaberne udøver

virksomheden på en forsvarlig og betryggende måde, således at selskabernes kunder sikres en rimelig betjening, uden at virksomheden udvikler sig til noget, som kunne opfattes som private politistyrker, og således at bøgerne på en rimelig måde beskyttes mod overvågning og kontrol.

Vagtselskaber får ofte adgang til private områder på en måde, der indebærer en risiko for ulovligheder, f.eks. tyveri, industrispionage m.v., og virksomheden bør derfor være undergivet en regulering, der svarer til andre erhverv, hvor lovgivningen stiller særlige krav til udøvernes kompetence og vandel. Lovreguleringen vil derfor give mulighed for en sanering af branchen.

I justitsministeriets udvalg har deltaget repræsentanter for fagorganisationerne både på arbejdsgiver- og arbejdstagersiden, og såvel disse repræsentanter som Dansk Arbejdsgiverforening og LO, der har fået betænkningen forelagt til udtalelse, har udtalt sig til støtte for en lovregulering i form af en autorisationsordning.

For så vidt angår den vagtvirksomhed, der udøves ved hjælp af tekniske anlæg, er det under udvalgets arbejde blevet oplyst, at omkring 95 pct. af alle alarmeringer, der indgår til politiet fra disse anlæg, er fejlalarmeringer. Da antallet af alarmsignaler udgør ca. 100.000 om året, finder justitsministeriet, at ressourcemæssige hensyn nødvendiggør en regulering.

3. Lovforslaget indeholder i overensstemmelse med udvalgets udkast flere bestemmelser, der bemyndiger justitsministeren til at inddrage andre former for vagtvirksomhed under lovens område og til at udstede nærmere regler om vilkårene for en autorisation eller en godkendelse. Udvalget har i sin betænkning angivet, hvorledes man finder, at disse bemyndigelser bør udøves. Flere af de myndigheder eller organisationer, som har afgivet en udtalelse over betænkningen, har kommenteret disse bemærkninger, idet man generelt har akcepteret, at det vil være hensigtsmæssigt ikke at belaste selve loven med en række detaljeregler. Samtidig

har man dog udtrykt ønske om at kunne medvirke ved udformningen af bekendtgørelserne.

Justitsministeriet finder også, at det er nødvendigt at indsætte visse bemyndigelsesbestemmelser i loven under hensyn til, at området ikke tidligere har været reguleret, og det kan f.eks. være nødvendigt at indsamle yderligere oplysninger og erfaringer, før lovens anvendelsesområde udvides til vagtvirksomhed, der udøves af en offentlig myndighed. I bemærkningerne til de enkelte bestemmelser er der angivet nogle retningslinjer for den påtænkte administration, og justitsministeriet er indstillet på at inddrage interesseorganisationerne i udarbejdelsen af de nødvendige bekendtgørelser.

I udvalget har der været enighed om lovudkastets udformning, ligesom der bortset fra et enkelt punkt foreligger en enig indstilling vedrørende lovens administration. Uenigheden vedrører spørgsmålet om bevæbning af vægterne med stav. Spørgsmålet er udførligt behandlet i betænkningen s. 60-65, og udvalgets flertal har indstillet, at vægtere ikke skal gives tilladelse til at bære stav. Man har herved lagt vægt på, at der ikke er dokumenteret et behov herfor, at vægternes organisation ikke ønsker en sådan bevæbning, og at bevæbningen vil kunne medføre en uheldig grænseflytning af opgavefordelingen mellem politiet og de private vagtvirksomheder.

Dansk arbejdsgiverforenings repræsentant i udvalget har indstillet, at vægtere skal kunne være bevæbnet med stav under forudsætning af, at de har gennemgået en uddannelse, der sikrer, at der ikke sker misbrug. Begrundelsen for indstillingen er dels hensynet til den enkelte vægters personlige sikkerhed dels et ønske om at undgå improviserede våben.

Flertalsindstillingen støttes af politifuldmægtigforeningen og Forbrugerrådet, der ikke var repræsenteret i udvalget. Dansk arbejdsgiverforening har i sin udtalelse over betænkningen fastholdt den dissenterende indstilling.

Under hensyn til at et overordnet sigte med lovforslaget er at tilvejebringe en sanering af branchen og sikre, at private vagtselskabers virksomhed ikke udvikler sig til noget, som kan opfattes som private politistyrker, kan justitsministeriet tilslutte sig udvalgets flertals indstilling. Der er heller ikke i øvrigt i lovforslaget tillagt vagtpersonale særlige beføjelser til at foretage anholdelser eller på anden måde udøve offentlig myndighed. Hensynet til vagtpersonalets sikkerhed bør derfor varetages med andre midler end ved bevæbning, f.eks. således at vægtere forsynes med en radio, så de kan tilkalde hjælp. Der henvises endvidere til § 8,

hvorefter der kan fastsættes regler om vægternes uddannelse og brug af hunde.

4. Justitsministeriet har modtaget en udtalelse over betænkningen fra følgende myndigheder og organisationer: Rigsadvokaten, rigspolitechefen, politidirektøren i København, Foreningen af politimestre i Danmark, politifuldmægtigforeningen, Dansk Politiforbund, Dansk Kriminalpolitiforening, Det Kriminalpræventive Råd, Assurandør-Societetet, Forbrugerrådet, Landsorganisationen i Danmark, Dansk Arbejdsgiverforening, Kommunernes Landsforening, Den danske Bankforening, Danmarks Sparekasseforening og industriministeriet.

5. Lovforslaget indebærer en vis administrativ byrde for politiet, som vil få til opgave at behandle ansøgninger om autorisation og godkendelse. På den anden side må det forventes, at en autorisationsordning vil medføre et kraftigt fald i fejlarmeringer fra alarmeringsanlæg og således muliggøre en bedre udnyttelse af politiets ressourcer. Under hensyn hertil og til, at det i § 12 er bestemt, at justitsministeren kan fastsætte regler om gebyr for udstedelse af autorisationer og godkendelser, må det antages, at lovforslaget ikke vil medføre nævneværdige administrative eller økonomiske konsekvenser.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Som anført i de almindelige bemærkninger bygger justitsministeriets lovforslag på udkastet i betænkning 1048/1985. De følgende bemærkninger til de enkelte bestemmelser vil alene indeholde en kortfattet begrundelse, idet der i øvrigt henvises til betænkningens bemærkninger.

Til § 1

Bestemmelserne i § 1 angiver lovens hovedanvendelsesområde. Der henvises til betænkningens s. 34-42.

Stk. 1 fastlægger, hvilke former for vagtvirksomhed lovens regler, og herunder særlig kravet om autorisation, finder anvendelse på. Loven omfatter 5 forskellige former for vagtvirksomhed: Den såkaldte vægtertjeneste (stk. 1, nr. 1), værditransporter (stk. 1, nr. 2), bodyguards (stk. 1, nr. 3) og den vagtvirksomhed, som udføres ved hjælp af alarmanlæg (stk. 1, nr. 4). Endelig omfatter loven også virksomhed, der består i at føre kontrol med

en af de nævnte former for vagtvirksomhed (stk. 1, nr. 5).

I stk. 1 fastslås, at der kun er tale om en vagtvirksomhed, såfremt virksomheden udøves *selvstændigt*. En person, der er ansat i en andens tjeneste, udfører derfor ikke vagtvirksomhed i lovens forstand, og skal derfor heller ikke have autorisation hertil efter § 2, men vedkommendes ansættelse i en andens vagtvirksomhed skal godkendes efter § 7. Hvis en erhvervs virksomhed udfører overvågning i sine lokaler m.v. ved hjælp af sine egne ansatte, er vagtvirksomheden ikke omfattet af § 1, stk. 1, men af stk. 2, uanset om vægterne eller butiksdetektiverne er en særlig personalegruppe i virksomheden. Der forligger normalt kun en selvstændig virksomhed, hvis der er tale om, at tilsynsfunktionen ydes som en tjenesteydelse af en selvstændigt erhvervsdrivende.

I *stk. 1, nr. 1*, defineres den såkaldte vægtertjeneste. Efter betænkningens udkast skulle denne bestå i, at personer fører tilsyn med privat eller offentligt område. Forbrugerrådet har i sin udtalelse over betænkningen peget på, at denne formulering kunne forstås således, at hundevagtjeneste ikke umiddelbart omfattes. Justitsministeriet er enig i, at også den vagtjeneste, der foregår på industriområder, byggepladser m.v. ved anvendelse af løsgående hunde, bør være omfattet af autorisationsordningen.

Efter hundelovens § 3, stk. 5, må løsgående glubske hunde ikke uden politiets tilladelse anvendes til bevogtning af pladser. Når en vagtvirksomhed ønsker at foretage en bevogtning ved hjælp af hunde, synes der imidlertid at være behov for at inddrage reguleringen under lovforslagets autorisationsordning.

Samtidig er det i stk. 1, nr. 1, angivet, at også den virksomhed, der består i at føre tilsyn ved hjælp af TV-overvågning, omfattes. Ved lov nr. 278 af 9. juni 1982 indførtes forbud mod privates TV-overvågning af gader m.v., som benyttes til almindelig færdsel. TV-overvågning defineres som vedvarende eller regelmæssigt gentagen personovervågning ved hjælp af fjernbetjent eller automatisk virkende TV-kamera, fotografiapparat eller lignende apparat. Forbuddet gælder ikke TV-overvågning af tankstationer, fabriksområder, overdækkede butikcentre og lignede områder, på hvilke der drives erhvervs virksomhed, såfremt overvågningen foretages af den, der har rådighed over området. Efter justitsministeriets opfattelse ville det kunne føre til urimelige resultater, hvis man nøjedes med at kræve autorisation af den vagtvirksomhed, der ville føre tilsyn med et butikcenter

ved hjælp af vægttere eller indbrudsalarmringssystemer, jfr. stk. 1, nr. 4, mens vagtvirksomhed, der består i at tilse et automatisk virkende kamera, ikke skulle være omfattet. Også efter formuleringen af udvalgets udkast ville en vagtvirksomhed med TV-overvågning typisk være omfattet, men justitsministeriet har skønnet det hensigtsmæssigt udtrykkeligt at angive, at vægtertjeneste er omfattet, også selv om den ikke foregår ved traditionel patruljering.

Stk. 1, nr. 3, vedrører vagtvirksomhed, der udføres af *bodyguards* eller livvagter. Personbeskyttelse er en typisk politiopgave, og justitsministeriet er enig med udvalget i, at der kun i ganske sjældne tilfælde kan blive tale om at meddele autorisation til denne form for vagtvirksomhed.

Stk. 2, undtager dels ikke-erhvervs mæssig vagtvirksomhed, dels vagtvirksomhed, der udøves af statslig eller kommunal myndighed.

Ved erhvervs mæssig vagtvirksomhed skal forstås, at den udøves mod vederlag eller økonomisk bidrag i en eller anden form (herunder ved kontingenter eller som en del af f.eks. husejen), og at der skal være tale om regelmæssig virksomhed af et vist omfang. Det er ikke noget krav, at virksomheden skal udøves som hovederhverv. Et vejledende moment vil bl.a. være, om der er oprettet en kontrakt vedrørende vagtvirksomheden.

Den ikke-erhvervs mæssige vagtvirksomhed er derfor dels den form for tilsyn, der ydes uden eller kun mod et beskedent vederlag f.eks. tilsyn med en nabos ejendom under dennes bortrejse; dels vagtvirksomhed, der er organiseret i *egot regie*, og hvor egne ansatte alene fører tilsyn med eget område.

Har f.eks. en forretning (et stormagasin) ansat sine egne butiksdetektiver, vil der ikke være tale om erhvervs mæssig vagtvirksomhed. Det samme gælder, såfremt f.eks. et pengeinstituts værditransporter udføres af personer, der er ansat i pengeinstituttet.

Udføres der derimod vagtvirksomhed i et butikcenter, på et butiksstrøg (en gågade) eller i en forlystelsespark, og er vagtpersonalet ansat af f.eks. centerforeningen, handelsforeningen eller det selskab, der udlejer forretningerne m.v., og bliver det aflønnet via husejen, medlemsbidrag eller lignende, vil der være tale om erhvervs mæssig vagtvirksomhed i lovens forstand.

Forbrugerrådet har i sit høringssvar foreslået, at stk. 2 udelades, således at ikke-erhvervs mæssig vagtvirksomhed umiddelbart omfattes af loven. Man har herved henvist til, at en udeladelse af virksomheder, der foretager vagtopgaver i *egot regie*, kan indebære en også fra et erhvervs syns-

punkt uakceptabel forskelsbehandling i forhold til f.eks. butiksdetektivvirksomhed, der omfattes af loven.

Udvalget var opmærksom på dette forhold og udtaler i sin betænkning, at hvis vagtvirksomheden får et større omfang, kan der være behov for at medtage den helt eller delvis under loven.

Justitsministeriet finder, at der ikke er behov for allerede nu og generelt at behandle alle former for vagtvirksomhed på samme måde. Den ikke-erhvervsmæssige vagtvirksomhed vil antagelig være af en meget forskellig karakter, og fælles regler ville kunne føre til betydelige administrative problemer. Hertil kommer imidlertid, at hovedsigtet med lovforslaget, at opnå mulighed for en regulering af en branche, der »sælger sikkerhed«, ikke kan begrunde en regulering af den ikke-erhvervsmæssige vagtvirksomhed. Med hensyn til spørgsmålet om forskelsbehandling har justitsministeriet lagt vægt på, at LO og Dansk Arbejdsgiverforening ikke har haft bemærkninger til dette punkt.

For så vidt angår den vagtvirksomhed, der udføres af statslig eller kommunal myndighed bemærkes, at et reguleringsbehov umiddelbart forekommer mindre påtrængende, og at det under alle omstændigheder vil være nødvendigt at inddrage Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen og flere statslige styrelser i overvejelserne, før man kan tage stilling til, hvilke regler der i givet fald bør indføres på dette område.

Til § 2

Der henvises til betænkningen s. 43-44.

Stk. 1 indeholder lovudkastets centrale krav om, at den person eller det selskab m.v., der udøver vagtvirksomhed, således som dette følger af § 1, skal have *autorisation* hertil. Autorisationen skal være meddelt, inden vagtvirksomheden påbegyndes, og inden der indgås (bindende) aftale om udøvelse af vagtvirksomhed. I forbindelse med udløb af de højst 5-årige autorisationer efter § 5 indebærer bestemmelsen, at vagtvirksomheden ikke må fortsættes, medmindre autorisationen er forlænget for en ny periode. Bestemmelsen tager ikke stilling til de civilretlige forhold mellem vagtvirksomheden og kunden, idet dette må afgøres efter almindelige formueretlige regler.

I *stk. 3* fastsættes, at *alarmcentraler*, hvorfra der til politiet videregives alarminformationer, som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 4, skal være *godkendt* hertil, jfr. ligeledes § 9. Baggrunden for dette krav er et ønske om i forbindelse med godkendelse af alarmcentralen at kunne stille sådanne krav til alarm-

centralens udstyr, indretning og drift, at et af lovens hovedformål tilgodeses, nemlig at indgå de mange fejlalarmeringer af politiet. De nærmere krav til alarmcentralen skal fastsættes i henhold til § 10.

En alarmcentral, der modtager, behandler og til politiet videregiver alarmsignaler fra overfaldsalarmeringsanlæg og indbrudsalarmeringsanlæg, skal være godkendt, selvom virksomheden udøves i eget regie og dermed ikke er erhvervsmæssig. Også virksomheder, der ikke skal have autorisation efter stk. 1, skal således søge om godkendelse af en alarmcentral. Efter § 18 kan justitsministeren fastsætte bestemmelser om tilbagekaldelse af en godkendelse af en alarmcentral, og det kan forventes, at godkendelsen vil blive tilbagekaldt hvis den for en alarmcentral ansvarlige har gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen overtrædelse af vilkår for godkendelse. Derimod er det ikke i § 9 fastsat, at en godkendelse skal være tidsbegrænset, fordi alarmcentralen typisk vil blive drevet af en virksomhed, der skal have autorisation efter stk. 1, jfr. § 5. Hvis en alarmcentral undtagelesvis drives af en ikke-erhvervsmæssig vagtvirksomhed, bør en godkendelse dog begrænses til 5 år.

Til §§ 3-4

Der henvises til betænkningen s. 44-47. Lovforslaget svarer til betænkningens udkast, idet der dog i § 4, stk. 2, er indsat en henvisning til §§ 15-17. Efter betænkningen kunne man få det indtryk, at en virksomhed selv må anlægge sag mod myndigheden, hvis denne meddeler, at en autorisation ikke kan opretholdes, fordi bestyrelsens eller direktionens sammensætning er ændret. Imidlertid gør der sig de samme retssikkerhedshensyn gældende, som har begrundet reglerne i §§ 15-17 om fratagelse eller bortfald af en autorisation.

Til § 5

Der henvises til betænkningens s. 47-49.

Efter § 5 meddeles en *autorisation for bestemte former for vagtvirksomhed* efter § 1. Dette indebærer, at det i ansøgningen om autorisation skal anføres, hvilke(n) form(er) for vagtvirksomhed der ønskes autorisation til. Baggrunden for, at en autorisation ikke uden videre bør omfatte alle former for vagtvirksomhed, er, at de krav der skal være opfyldt efter § 3, stk. 1, nr. 7, ikke nødvendigvis er de samme ved de forskellige former for vagtvirksomhed.

Dernæst foreslås, at en autorisation meddeles for et tidsrum af *højest 5 år*. Formålet hermed er, at der med passende mellemrum bør gives den autorisationsudstedende myndighed mulighed for at overveje, hvorvidt betingelserne for at udøve vagtvirksomhed fortsat er til stede. En sådan tidsbegrænsning af autorisationer vil antagelig også have en betydelig præventiv virkning.

En autorisation skal meddeles på nærmere fastsatte vilkår. Overtrædelse vil kunne medføre straf efter § 20 og i grovere tilfælde en tilbagekaldelse af autorisationen, jfr. § 14.

Da en nægtelse af at forlænge eller forny en autorisation vil være et vidtgående indgreb, er det i stk. 2 bestemt, at reglerne i §§ 15–17 om tilbagekaldelse eller bortfald skal finde anvendelse.

Til § 6

Der henvises til betænkningens s. 49–52.

§ 6 bestemmer, at der skal gives særlig tilladelse til at udføre vagtvirksomhed på områder, hvortil der er almindelig adgang. Anvendelsen af udtrykket »tilladelse« i stedet for »autorisation« tilkendegiver sammen med stk. 2, at en tilbagekaldelse af en tilladelse ikke er omfattet af de særlige regler i §§ 14–15 om fratagelse af autorisation.

Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets indstilling, hvorefter man bør være yderst tilbageholdende med at meddele tilladelse til vagtvirksomhed for så vidt angår offentlige veje, pladser og steder som f.eks. (gå)gader, jernbane- og busstationer, færgelejer, lufthavne og lignende. Kun hvor der foreligger særlige grunde, bør der (af den lokale politimester) kunne gives tilladelse hertil. Disse særlige grunde kan f.eks. foreligge, såfremt politimesteren finder, at politiet i forbindelse med den almindelige politimæssige indsats ikke har ressourcer til at foretage den tilstrækkelige patruljering på et bestemt offentligt område, og at det derfor findes forsvarligt – eventuelt kun for et begrænset tidsrum – at tillade privat vagtvirksomhed på området.

I *stk. 1, 2. pkt.*, foreslås endvidere, at en autorisation til at udøve virksomhed som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1 (tilsyn på privat område og område, hvortil der er almindelig adgang, ikke omfatter en adgang til som et led i virksomheden at anvende *hunde* på steder, hvortil der er almindelig adgang, medmindre der er givet særlig tilladelse hertil. Baggrunden for denne bestemmelse er, at hundens opgave alene bør være at bruge sine sanser og dermed være et hjælpemiddel for vægteren. Den bør derimod ikke kunne anvendes til som fritlø-

bende at eftersøge personer eller gennemtvinge en anholdelse. På den baggrund vil der kun i yderst sjældne tilfælde at være anledning til at bruge hunde på områder, hvortil der er almindelig adgang.

Efter § 6, *stk. 2*, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, til enhver tid bestemme, at vagtvirksomhed ikke må udøves på bestemte steder, hvortil der er almindelig adgang. Denne bestemmelse tænkes i første række anvendt til at forbyde ikke-erhvervsmæssig vagtvirksomhed, f.eks. private vagtværn, jfr. § 1, stk. 2.

Til § 7

Efter *stk. 1, 1. pkt.*, skal autorisationens indehaver sørge for, at virksomhedens *personale* er *godkendt* til ansættelse i virksomheden, inden ansættelsen træder i kraft. Efter 2. pkt. kan godkendelse kun meddeles, såfremt den pågældende er fyldt 18 år. § 7 gælder kun for ansatte i vagtvirksomheder, der skal have autorisation. Ansatte i ikke-erhvervsmæssige vagtvirksomheder skal således ikke godkendes, medmindre justitsministeren benytter beføjelsen i § 1 stk. 2.

Efter *stk. 2* kan justitsministeren fastsætte bestemmelser om, at godkendelseskravet og/eller alderskravet efter stk. 1 ikke skal gælde for nærmere angivne grupper af ansatte. Udvalget har begrundet dette med en henvisning til, at det formentlig vil være forsvarligt at undtage f.eks. underordnet kontorphonale, håndværkere, rengørings- og serveringspersonale samt bude fra alderskravet på de 18 år, idet disse grupper af ansatte alene har rent administrative eller serviceprægede funktioner. De hører med andre ord ikke til det personale, er udfører eller forestår selve vagtvirksomheden som fastlagt i § 1, stk. 1. Udvalget har endvidere anført, at der ud fra tilsvarende synspunkter bør være en adgang til at fastsætte, at visse af de nævnte grupper af ansatte (f.eks. rengørings- og serveringspersonalet) end ikke skal godkendes og dermed heller ikke være fyldt 18 år. Derimod har udvalget lagt vægt på, at selve vagtpersonalet ikke kan undtages fra alders- og godkendelseskravet, og udvalget har også forudsat, at i hvert fald kontorphonale ikke undtages fra godkendelseskravet, men kun fra alderskravet.

Forbrugerrådet har stillet spørgsmålstegn ved denne sidstnævnte bemærkning og har foreslået, at afgørelsen af, om der kan bortses fra godkendelseskravet, kan bero på en konkret vurdering afhængig af kontorarbejdets karakter.

Efter justitsministeriets opfattelse vil sådant kriterium dog ikke være egnet til at indgå i en generel forskrift, og hensigten med § 7, stk. 2, er at gøre det muligt i en bekendtgørelse af undtage f.eks. kantinepersonale i en vagtvirksomhed fra godkendelseskravet. Derimod er det muligt at administrere godkendelseskravet forskelligt afhængigt af indholdet af den pågældende stilling. Herved skal dog også indgå i vurderingen, at loven ikke tilsigter at berøre retsforholdet mellem arbejdsgiveren og de ansatte. Myndighedens godkendelse gør ikke indgreb i arbejdsgivernes ret til at ansætte og afskedige de ansatte eller til at fordele arbejdet. En godkendelse, der forudsætter en snæver fastlæggelse af den pågældendes arbejdsopgaver, vil derimod næppe kunne undgå at påvirke arbejdsforholdene.

Det er klart, at en godkendelsesprocedure vil blive gennemført meget hurtigt.

Til § 8

Efter § 8, der svarer til udkastets § 9, fastsætter justitsministeren nærmere bestemmelser om vagtvirksomhed, herunder om personalets uddannelse, uniformering og legitimation samt krav til hunde, køretøjer og anden udrustning.

Justitsministeriet kan henholde sig til den grundige redegørelse for bestemmelsen, der er indeholdt i betænkningen s. 57-65. Vedr. bevæbning med stav henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3. Opregningen i § 8 er dog ikke udtømmende, og der vil som påpeget i politifuldmægtigforeningens udtalelse være grund til også at overveje en bestemmelse om, at en vagtvirksomhed skal tegne en forsikring, der kan dække erstatningsansvaret for skader, som forvoldes af virksomheden og dens personale. Endvidere påtænker justitsministeriet at pålægge autorisationsindehaveren at instruere og føre tilsyn med vagtpersonalet.

Til §§ 9-10

Der henvises til betænkningens s. 54-57.

Det foreslås i § 9, 1. pkt., at alarminformationer fra overfaldsalarmeringsanlæg og alarminformationer fra indbrudsalarmeringsanlæg kun må videregives til politiet af personalet i en godkendt alarmcentral. Det er justitsministeriets opfattelse, at det overordentlig store antal fejlalarmeringer af politiet herved vil blive reduceret betydeligt.

Antallet af ægte alarmeringer vil formentlig kunne forøges yderligere, såfremt der i medfør af § 10, 2. pkt., fastsættes bestemmelser om personlig observation på den lokalitet, der overvåges, eller

om andre tilsvarende forholdsregler inden videregivelse af alarminformationen til politiet, eller såfremt der efter § 12 fastsættes bestemmelser om gebyr for politiets behandling af fejlalarmeringer eller lignende.

Skulle dette mod forventning ikke blive tilfældet, vil det efter § 11, stk. 2 være muligt at indføre en typegodkendelsesordning for de enkelte alarmeringsanlæg.

Vedrørende § 9 skal i øvrigt understreges, at kravet efter bestemmelsens formål også gælder, selv om alarmeringsanlægget ikke er installeret i tilknytning til en vagtvirksomhed, og i givet fald uanset om denne er erhvervsmæssig eller ej, jfr. § 2, stk. 3. Bestemmelsen indebærer med andre ord, at ingen lovligt kan installere et af de nævnte alarmeringsanlæg, således at alarminformationen automatisk indføres direkte til politiet. Videregivelsen af alarminformationen skal ske fra en godkendt alarmcentral og ved direkte (telefonisk) kontakt mellem personalet i denne og politiet.

Efter § 9, 2. pkt., kan politiet tillade, at alarminformationer fra overfaldsalarmeringsanlæg indføres direkte til politiet, når særlige politimæssige hensyn taler derfor. Bestemmelsen forudsættes kun anvendt i undtagelsestilfælde, dvs. ved behov for særlig hurtig politimæssig indsats under alle forhold.

Den danske Bankforening og Danmarks Sparekasseforening har i en fælles udtalelse over betænkningen fremhævet, at det er helt afgørende, at informationer fra pengeinstitutternes overfaldsalarmeringsanlæg fortsat vil kunne indføres direkte til politiet.

Justitsministeriet er opmærksom på, at hensynet til trygheden for pengeinstitutternes personale kan begrunde en dispensation efter § 9, 2. pkt. I den forbindelse kan det imidlertid være rimeligt at stille særlige krav til alarmcentralen, jfr. § 10.

Efter § 10 kan justitsministeren fastsætte nærmere bestemmelser om godkendelse af alarmcentraler samt bestemmelser om indretningen og driften af alarmcentraler. Regler om tilbagekaldelse af en godkendelse fastsættes efter § 18.

Bestemmelser vedrørende indretningen af en alarmcentral vil ikke alene kunne omhandle det tekniske udstyr, men også krav til den fysiske sikring af alarmcentralen. Bestemmelser om driften bør omfatte krav til behandling af det enkelte alarmsignal samt bestemmelser om service, reparation m.v. af det enkelte alarmeringsanlæg.

Til § 11

Efter stk. 1 kan justitsministeren fastsætte bestemmelser om forbud mod anvendelsen af indbrudsvarslingsanlæg. Udvalget har i betænkningen s. 65 henvist til, at aktivering af disse anlægs sirener eller kraftigt ringende klokker – udover de ofte betydelige støjgener – medfører uforholdsmæssigt mange henvendelser fra de omkringboende. Da alarmeringstidspunkterne oftest forekommer om natten, er dette endvidere medvirkende til, at ventetiden på personer, der kan afbryde anlæggende, er meget lang med deraf følgende ressourcospild for politiet. Endelig er antallet af fejlalarmeringer fra disse anlæg meget betydeligt.

Den danske Bankforening og Danmarks Sparekasseforening har foreslået som alternativ, at der sker en automatisk afbrydelse af alarmeringen efter f.eks. 30 sekunder.

Dette vil formentlig imødekomme enkelte af de indvendinger, udvalget har anført mod indbrudsvarslingsanlæg. Imidlertid har Assurandør-Societetet ikke haft indvendinger mod, at disse anlæg som hovedregel forbydes. Justitsministeriet finder derfor, at der er behov for en bemyndigelse til at forbyde disse anlæg, men efter § 11, stk. 2, er der mulighed for i stedet for et forbud at indføre en typegodkendelsesordning.

Til § 12

Bestemmelsen indeholder en hjemmel for justitsministeren til at fastsætte gebyrer for udstedelsen af autorisationer og godkendelser til dækning af udgifterne ved lovens administration.

Endvidere foreslås, at der som en af mange forholdsregler (sanktionsmidler) med henblik på at nedbringe antallet af fejlalarmeringer af politiet kan fastsættes bestemmelser om *gebyr* for politiets behandling af fejlalarmeringer eller lignende. Reglerne vil blive udformet således, at politiet får en adgang til at pålægge gebyrer særligt i tilfælde af gentagne fejlalarmeringer fra et bestemt alarmsted, eller såfremt der i øvrigt i en given periode har været uforholdsmæssig mange fejlalarmeringer m.v. fra en alarmcentral. Gebyret bør i givet fald pålægges vagtvirksomheden.

Til § 13

Der henvises til betænkningen s. 67.

Til §§ 14–17

Forslagets regler om *tilbagekaldelse* af autorisation eller godkendelse er i det væsentlige affattet i overensstemmelse med de tilsvarende regler i anden lovgivning.

Til bestemmelserne skal bemærkes, at muligheden for retsafgørelse ikke udelukker muligheden for almindelig administrativ rekurs, og at fristen i § 15, stk. 1, 2. pkt., i givet fald skal regnes fra rekursmyndighedens afgørelse.

Det må i øvrigt understreges, at lovens regler om tilbagekaldelse suppleres af *straffelovens* § 78, stk. 2, der indeholder en procedure, der svarer til lovens §§ 15 og 16.

Til § 18

Efter bestemmelsen fastsætter justitsministeren regler om tilbagekaldelse af en godkendelse af en alarmcentral.

En tilbagekaldelse af en godkendelse af en alarmcentral vil kun komme på tale i de formentlig sjældne tilfælde, hvor pålæg til driften af alarmcentralen og bestemmelser truffet i medfør af § 10 og § 12 har vist sig utilstrækkelige til at undgå for mange fejlalarmeringer. Bestemmelserne om tilbagekaldelse af en godkendelse forudsættes i øvrigt udformet efter de samme principper som angivet i § 14 og § 15. Endvidere kan nævnes, at en eventuel autorisation til at udføre vagtvirksomhed som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 4, i givet fald vil kunne tilbagekaldes efter § 14, ligesom en forlængelse af autorisationen vil kunne nægtes, når de højst 5 år er gået. jfr. § 5. På den baggrund må det antages, at muligheden for at tilbagekalde en godkendelse alene for så vidt angår alarmcentralen, kun vil være aktuel, hvis den drives af en ikke-erhvervs-mæssig vagtvirksomhed, der ikke skal have autorisation efter § 1, stk. 2, men skal godkendes efter § 2, stk. 3.

Til § 19

Bestemmelsen indeholder en hjemmel for politiet til uden retskendelse at foretage husundersøgelse af en vagtvirksomhed for at føre det nødvendige tilsyn med virksomhedens udøvelse. Bestemmelsen er formuleret på tilsvarende måde som i anden lovgivning, der hjemler husundersøgelse uden retskendelse. Der henvises i den forbindelse til betænkning nr. 1039/1985 om tvangsindgreb uden for strafferetsplejen.

Til § 20

Det foreslås, at strafferammen for overtrædelse af loven bliver bøde. Det følger af straffelovens § 21, stk. 3, at forsøg på overtrædelse af loven herefter ikke er strafbart.

I § 20, stk. 3, er det foreslået, at der også vil kunne pålægges en kommune et bødeansvar. Baggrunden herfor er betænkningen om ansvarsplacering og reaktionsmuligheder i kommunestyret, nr. 996/1983, og bestemmelsen vil have interesse, hvis bemyndigelsen i § 1, stk. 2, udnyttes, således at også vagtvirksomhed, der udøves af en kommunal myndighed, omfattes af loven.

Forbeholdet om, at højere straf kan være forskyldt efter anden lovgivning, henviser specielt til straffelovens § 131, hvorefter straffen er bøde eller hæfte indtil 3 måneder eller under skærpende om-

stændigheder fængesel i samme tid for den, som uden offentlig bemyndigelse udøver en virksomhed, til hvilken en sådan kræves, eller vedblivende udøver en virksomhed, til hvilken retten er ham frakendt.

Til §§ 21 og 22

Det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. januar 1987 for at gøre det muligt at udforme de nødvendige administrative forskrifter. Eksisterende vagtvirksomheder bør have mulighed for allerede inden lovens ikrafttræden af indrette sig på de nye regler, og det er derfor samtidig bestemt, at justitsministeren allerede dagen efter lovens bekendtgørelse i Lovtidende kan fastsætte overgangsregler og regler om ansøgningers udformning. Endvidere indeholder bestemmelserne sædvanligt forbehold vedr. Færøerne og Grønland.